

SECOND SECTION
CASE OF PARLAS AND OTHERS v. TÜRKİYE
(Applications nos. 9413/22 and 57 others –see appended list)

KARAR

STRASBOURG

14 Ekim 2025

Bu karar kesindir, ancak editoryal revizyona tabi olabilir.

Parlas ve Diğerleri - Türkiye davasında,
Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Daire), şu kişilerden oluşan bir Komite olarak görev yapmaktadır:

Jovan Ilievski, Başkan,

Péter Paczolay,

Juha Lavapuro, hakimler,

ve Dorothee von Arnim, Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı,

Şunları göz önünde bulundurarak:

Ekli tabloda listelenen başvuruçular ("başvuranlar") tarafından, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına Dair Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca Türkiye Cumhuriyeti aleyhine Mahkeme'ye yapılan başvurular;

Sözleşme'nin 10. maddesi uyarınca yapılan şikayetlerin, o dönemdeki temsilcisi, Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanlığı İnsan Hakları Dairesi eski Başkanı Sayın Hacı Ali Açıkgül tarafından temsil edilen Türkiye Hükümeti'ne ("Hükümet") bildirilmesine ve başvuruların geri kalanının kabul edilemez olduğuna karar verilmesine;

Tarafların gözlemleri;

23 Eylül 2025 tarihinde özel olarak yapılan müzakereler sonucunda,

O tarihte kabul edilen aşağıdaki kararı vermiştir:

DAVANIN KONUSU

1. Mevcut başvurular, başvuranların hükmün açıklanmasının geri bırakılması tedbiriyle hapis cezalarına çarptırılmalarıyla sonuçlanan cezai mahkûmiyetleriyle ilgilidir. Tüm başvuranlar, Sözleşme'nin 10. maddesi kapsamında ifade özgürlüklerinin ihlal edildiğinden şikayetçi olmuşlardır; bazı başvuranlar ayrıca Sözleşme'nin 11. veya 6. maddelerine de dayanmışlardır.

2. Başvuranlar, katıldıkları gösteri veya cenaze törenlerinde pankart taşıdıkları veya slogan attıkları veya bazı sosyal medya paylaşımları nedeniyle suçlanmış ve hapis cezasına çarptırılmışlardır. Söz konusu paylaşımların bazıları, Cumhurbaşkanı'na yönelik küfürlü ifadeler, onu Adolf Hitler gibi kişilerle karşılaştıran veya onu terörist veya diktatör olarak tanımlayan ifadeler veya görüntüler ve PKK (Kürdistan İşçi Partisi) ve

onunla veya savaşçlarıyla bağlantılı olduğu iddia edilen diğer örgütler gibi yasadışı silahlı örgütleri yücelttiği iddia edilen ifadeler veya görüntüler içermektedir. Başvuranlar, Ceza Kanunu'nun 125. maddesi, 216. maddesi veya 299. maddesi, 5816 sayılı Kanun'un 1. maddesi, 2911 sayılı Kanun'un 28. maddesi veya 3713 sayılı Kanun'un 7. maddesi uyarınca mahkûm edilmişlerdir. Bu maddeler sırasıyla hakaret, halkı kin ve düşmanlığa tahrik, Cumhurbaşkanı'na hakaret, Atatürk'ün hatırasına hakaret, toplantı ve gösteri yürüyüşü yasaklarına aykırılık ve terör örgütü lehine propaganda yapma suçlarını cezalandırmaktadır. Ancak, ilk derece ceza mahkemeleri, her iki davada da Ceza Muhakemeleri Kanunu'nun 231. maddesinin 5. fıkrası uyarınca hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına karar vermiştir. (metni için bkz. Durukan ve Birol / Türkiye, no. 14879/20 ve 13440/21, § 23, 3 Ekim 2023) ve üç veya beş yıllık bir denetim süresinin uygulanması.

3. Ağır ceza mahkemeleri, başvuruçuların itirazlarını, hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına ilişkin kararların hem usul hem de maddi hukuka uygun olduğunu belirterek reddetmiştir.

4. Başvuruçular, mahkûmiyetleri hakkında Sözleşme'nin 10. maddesi uyarınca Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuruda bulunmuşlardır. Anayasa Mahkemesi, başvuruçuların bireysel başvurularını, Anayasa ile güvence altına alınan temel hak ve özgürlüklere herhangi bir müdahalede bulunmadığını veya müdahalenin bir ihlal teşkil etmediğini belirterek, açıkça dayanaktan yoksun oldukları gerekçesiyle kabul edilemez bulmuştur.

5. Başvuruçular, esas olarak Sözleşme'nin 10. maddesine dayanarak, eleştirel görüş bildirdikleri için hüküm giydiklerini ve hükmün açıklanmasının geri bırakıldığını iddia etmişlerdir.

MAHKEMENİN DEĞERLENDİRMESİ

I. BAŞVURULARIN BİRLEŞTİRİLMESİ

6. Başvuruların benzer konuları göz önünde bulundurulduğunda, Mahkeme, başvuruları tek bir kararda birlikte incelemeyi uygun bulmuştur.

II. SÖZLEŞME'NİN 10. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

7. Tüm başvuruçular, Sözleşme'nin 10. maddesine dayanarak, hükmün açıklanmasının geri bırakılması tedbiriyle mahkûmiyetlerinin ifade özgürlüklerini ihlal ettiğinden şikayetçi olmuşlardır. Bazı başvuruçular (35316/22, 35451/22, 37258/22 ve 38702/22 no'lu başvurular) ayrıca Sözleşme'nin 11. maddesine dayanarak, itiraz edilen eylem ve açıklamalarının hem ifade özgürlüğü hem de barışçıl toplanma özgürlüğü haklarıyla ilgili olduğunu ileri sürmüşlerdir. Başvuruçulardan biri (no. 12095/23), ayrıca, itiraz edilen kararların yeterli gerekçeye dayanmadığını ve Sözleşme'nin 6. maddesini ihlal ettiğini ileri sürmüştür. Mahkeme, söz konusu başvuruların özünün, 10. Madde ile korunan başvuruçuların görüş bildirmelerine dayandığını gözlemlemektedir. Ayrıca, 10. Madde bağlamında hükmün açıklanması ertelenen kararlara ilişkin gerekçelendirme eksikliğini de incelediğini belirtmektedir (bkz. Durukan ve Birol - Türkiye, no. 14879/20 ve 13440/21, §§ 64 ve 66, 3 Ekim 2023). Davanın olgularına hukuken verilecek nitelendirmenin hakimi olan Mahkeme (bkz. Radomilja ve Diğerleri - Hırvatistan [GC], no. 37685/10 ve 22768/12, § 126, 20 Mart 2018), bu nedenle tüm başvuruların yalnızca 10. Madde kapsamında incelenmesi gerektiği kanaatinde.

A. Kabul Edilebilirlik

8. Hükümet çeşitli itirazlarda bulunmuştur.

1. Bireysel Başvuru Hakkının Kötüye Kullanılmasına Dayalı İtiraz

9. Hükümet, 35316/22, 35451/22, 37258/22 ve 38702/22 sayılı başvuruların, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrası anlamında bireysel başvuru hakkının kötüye kullanılması nedeniyle kabul edilemez ilan edilmesi gerektiğini ileri sürmüştür. Hükümet, başvuru formlarındaki olguları ifade ederken ilgili başvuru sahiplerinin yanıltıcı ve tutarsız iddialarda bulduklarını ileri sürmüştür. Bu bağlamda Hükümet, başvuru sahiplerinin: gösterilere katıldıklarını inkar ettiklerini (yerel yargılama sırasında aksi yönde beyanlarda bulunmalarına rağmen); Mahkemeye, bir terör örgütü lehine propaganda yapmak suçlamasıyla polis gözetimine alındıklarını ve tutukluluk hallerinin devam ettiğini, ancak tutukluluk hallerinin asıl dayanağının, mevcut davada gündeme getirilmeyen bir terör örgütüne üye olma şüphesi olduğunu ileri sürmüştür; söz konusu olaylarla ilgili olarak yerel yargılamalarda kendilerine yöneltilen suçlamaların şiddet ve terör eylemlerini de içerdiğinden bahsetmemiş; ve yerel mahkemelerin iddianamelerini veya gerekçeli kararlarını Mahkemeye sunmamıştır. Hükümet, başvuru sahiplerinin bu nedenle, başvuruların özüne ilişkin doğru olmayan ve eksik bilgi vererek Mahkemeyi yanıltmayı amaçladıklarını ileri sürmüştür.

10. Başvuru sahipleri, Hükümetin itirazına itiraz etmişlerdir. İfadelerinin tutarsız olmadığını ve yerel yargılamalar sırasında bazı gösterilere katıldıklarını kabul ettiklerini, ancak diğerlerine katıldıklarını reddettiklerini ileri sürmüşlerdir. Ayrıca, başvuru formlarında bir terör örgütü lehine propaganda yapmak suçlamasıyla tutuklandıklarını veya gözaltına alındıklarını iddia etmediklerini ileri sürmüşlerdir. Ayrıca, iddialarını, mevcut başvuruların tek konusunu oluşturan propaganda suçlamalarıyla ilgili gerçeklerle sınırladıklarını savunmuşlardır. Ayrıca, hiçbirinin söz konusu olaylarla ilgili herhangi bir şiddet eyleminden hüküm giymediğini de ileri sürmüşlerdir. Ayrıca, kendilerini mahkûm eden yerel mahkeme kararlarının, mevcut şikayetlerle ilgisi olmayan diğer suçlamaları da içerdiğini ve bu nedenle, bu kararların yalnızca ilgili kısımlarını Mahkemeye sunduklarını ileri sürmüşlerdir.

11. Mahkeme, 35. maddenin 3(a) fıkrası anlamında bireysel başvuru hakkının kötüye kullanılmasına ilişkin uygulanabilir genel ilkelerin, özellikle Gross - İsviçre [GC], no. 67810/10, § 28, AİHM 2014 ve Zhdanov ve Diğerleri - Rusya (no. 12200/08 ve 2 diğer, §§ 79-81, 16 Temmuz 2019) davalarında belirtildiğini hatırlatır. Özellikle, eksik ve dolayısıyla yanıltıcı bilgi sunulması, özellikle de bilgi davanın özünü ilgilendiriyorsa, başvuru hakkının kötüye kullanılması anlamına gelebilir ve bu bilginin açıklanmaması için yeterli bir açıklama yapılmamıştır (Gross, ibid.).

12. Mahkeme, mevcut davada, başvuru sahiplerinin söz konusu olaylara ilişkin tüm olgu ve kararları Mahkemeye bildirmemiş olsalar bile, ilgili ve yeterli bilgi ve mahkûmiyetleriyle ilgili belgeleri, mevcut davanın konusunu oluşturan gösterilere katılma veya slogan atma suçlarından verilen hükmün açıklanmasının geri bırakılması tedbiriyle birlikte sunduklarını belirtmektedir. Ayrıca, Hükümet tarafından belirtilen olgu ve kararlar, hiçbir durumda, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3 (a) fıkrası uyarınca "davanın özünü ilgilili" olarak kabul edilemez. 13. Hükümet'in başvuru hakkının kötüye kullanıldığına ilişkin itirazı bu nedenle reddedilmelidir.

2. Konu bakımından uyumsuzluğa dayalı itiraz

14. Hükümet, başvuruların kullandığı ifadelerin Sözleşme'nin 17. maddesine açıkça aykırı olduğunu iddia etmiştir. Özellikle, bazı başvuruların Cumhurbaşkanı'nı hedef alan veya Kürt silahlı gruplarını veya savaşçıları yücelten ifadeler veya görseller kullanmasına atıfta bulunmuştur. Bu nedenle, başvuruların şikayetlerinin Sözleşme hükümleriyle konu bakımından uyumsuz olduğunu ileri sürmüştür.

15. Mahkeme, benzer bir itirazı daha önce inceleyip reddettiğini ve mevcut davada farklı bir sonuca varmak için bir neden görmediğini belirtmektedir (bkz. yukarıda anılan Durukan ve Birol, §§ 46-47). Bu nedenle Mahkeme, bu başvuruların Sözleşme'nin 17. maddesi anlamında bir hak ihlali teşkil etmediği ve ilgili başvuruların mevcut davada Sözleşme'nin 10. maddesinin korumasından mahrum bırakılamayacağı sonucuna varmıştır. Bu nedenle bu itirazın da reddedilmesi gerekir.

3. Mağdur statüsüne itiraz

16. Hükümet ayrıca, 13977/23 sayılı başvuruda başvuranın mağdur statüsüne itiraz ederek, erteleme süresinin dolduğunu ve dolayısıyla başvuranın durumunun, mahkûmiyetin hukuki sonuçları hiç ortaya çıkmamış gibi olduğunu ileri sürmüştür.

17. Mahkeme, benzer itirazları daha önce inceleyip reddettiğini belirtmektedir (yukarıda anılan Durukan ve Birol, § 43; ayrıca bkz. Üçdağ - Türkiye, no. 23314/19, § 58, 31 Ağustos 2021). Dolayısıyla, bu itirazı da aynı gerekçelerle reddetmektedir.

4. Dört aylık süre sınırına uyulmamasına dayalı itiraz

18. Hükümet, 13977/23 sayılı başvuruların 36881/22 ve 42304/22 sayılı başvurular dört aylık sürenin dışında Mahkeme'ye sunulmuştur. Bu bağlamda, başvuruculara en son yerel mahkeme kararları -yani Anayasa Mahkemesi kararları- hakkında sırasıyla 18 Şubat 2022 ve 12 Mart 2022 tarihlerinde bildirimde bulunulduğunu, başvuruların ise 7 Temmuz 2022 ve 29 Temmuz 2022 tarihlerinde Mahkeme'ye sunulduğunu belirtmişlerdir.

19. 36881/22 sayılı başvuruya ilişkin olarak Mahkeme, başvuranın başvurusunu 9 Haziran 2022 tarihinde, yani Sözleşme'nin 35. maddesinin 1. fıkrası uyarınca belirlenen dört aylık süre içinde Mahkeme'ye gönderdiğini, ancak başvurunun kendisine teslim edilmeden iade edildiğini kaydetmektedir. Mahkeme, başvuranın başvurusunu 7 Temmuz 2022 tarihinde (Hükümetin atıfta bulunduğu tarih - bkz. yukarıdaki 18. paragraf) tekrar gönderdiğini ve ayrıca başvurusunu ilk olarak 9 Haziran'da gönderdiğini ancak kendisine iade edildiğini kanıtladığını gözlemlemektedir. Mahkeme, başvuranın sunduğu belgeleri ve açıklamaları dikkate alarak, 9 Haziran 2022 tarihinde gönderilen başvurunun Mahkeme'ye teslim edilmemesinin veya sonraki gecikmelerin başvurana atfedilebileceği herhangi bir unsur tespit edememektedir (bu konudaki ilgili ilkeler için bkz. Victoria Cassar - Malta (karar), no. 14179/21, §§ 30-33, 18 Haziran 2024). Mahkeme bu nedenle başvurunun kendisine gönderildiği ve bu nedenle 9 Haziran 2022 tarihinde sunulduğu sonucuna varmıştır (bkz. Mahkeme Kuralları Kural 47 § 6 (a)). Buna göre, dört aylık süre sınırına uymuştur.

20. 42304/22 sayılı başvuruya ilişkin olarak, başvurucunun sunduğu (Hükümet tarafından itiraz edilmeyen) belgesel deliller ışığında Mahkeme, Anayasa Mahkemesi kararının 1 Nisan 2022 tarihinde verildiğini ve başvurucuya 7 Nisan 2022 tarihinde tebliğ edildiğini gözlemlemektedir. Dolayısıyla, başvurucuya 12 Mart 2022 tarihinde (Hükümet tarafından iddia edildiği gibi) nihai yerel kararın tebliğ edilmesi mümkün değildir, çünkü bu tarih kararın verildiği tarihten birkaç hafta öncedir. Dolayısıyla, başvurucunun 29 Temmuz

2022 tarihli başvurusunu 7 Nisan 2022 tarihinden itibaren dört ay içinde yaptığı anlaşılmaktadır. 21. Dolayısıyla, Hükümetin dört aylık süreye uyulmadığına ilişkin itirazları reddedilmelidir. 5. Bazı başvuruların açıkça dayanaktan yoksun olduğuna ilişkin itiraz

22. Hükümet, 35316/22, 35451/22, 37258/22 ve 38702/22 numaralı başvuruların Anayasa Mahkemesi tarafından usulüne uygun olarak incelendiğini ve (i) başvuruçuların ifade özgürlüğüne ve toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkına herhangi bir müdahalede bulunulmadığını veya (ii) müdahalenin açıkça meşru olduğunu belirtmiştir. Mahkemedен, bu başvuruların açıkça dayanaktan yoksun olduğunu ileri sürerek kabul edilemez ilan etmesini talep etmiştir.

23. Mahkeme, Hükümet tarafından bu bağlamda öne sürülen iddiaların, şikayetin kabul edilebilirliğinin incelenmesinden ziyade, Sözleşme'nin 10. Maddesi kapsamındaki esasının incelenmesini gerektiren konuları gündeme getirdiğini düşünmektedir (bkz. yukarıda anılan Durukan ve Birol, § 45 ve buradaki atıflar).

24. Mahkeme, başvuruların Sözleşme'nin 35. Maddesi 3(a) fıkrası anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını veya başka bir gerekçeyle kabul edilemez olmadığını belirtmektedir. Bu nedenle kabul edilebilir ilan edilmeleri gerekmektedir.

B. Esas

1. Tarafların İddiaları

25. Başvuranlar, kendilerine karşı başlatılan ceza yargılamasının konusu olan ve cezalarının ertelenmesine yol açan eylemlerinin eleştirel görüş bildirmeyi amaçladığını ileri sürmüşlerdir. Bu nedenle, 10. Madde kapsamındaki haklarının ihlal edildiğini iddia etmişlerdir.

26. Hükümet, başvuranların ifade özgürlüğüne herhangi bir müdahale olmadığını ileri sürmüş ve kararların açıklanmasının ertelenmesi nedeniyle sabıka kayıtlarına herhangi bir mahkûmiyet eklenmediğini vurgulamıştır. Buna göre, başvuranlara karşı başlatılan ceza yargılamalarından veya mahkûmiyetlerinden olumsuz hukuki sonuç veya caydırıcı bir etki doğmadığını ileri sürmüşlerdir.

27. Hükümet, Mahkeme herhangi bir müdahale olduğu sonucuna varsa bile, söz konusu müdahalenin ilgili yasal hükümlere uygun olduğunu (yukarıdaki 2. paragrafta bakınız) ve açıklık, erişilebilirlik ve öngörülebilirlik kriterlerini karşıladığını ileri sürmüştür.

2. Mahkemenin Değerlendirmesi

28. Mahkeme, başvuranların toplantılarda pankart taşıma veya slogan atma veya sosyal medya paylaşımları nedeniyle verilen cezaların açıklanmasının ertelenmesiyle (üç veya beş yıllık denetim süresi dahil) mahkûmiyetlerinin, bu tedbirlerin sahip olması gereken caydırıcı etki göz önüne alındığında, ifade özgürlüğü haklarının kullanımına bir müdahale teşkil ettiğini değerlendirmektedir (bkz. yukarıda anılan Üçdağ, § 75; Vedat Şorli

/Türkiye, no. 42048/19, § 41, 19 Ekim 2021; ve yukarıda anılan Durukan ve Birol, § 56).

29. Mahkeme, mevcut davada, öncelikle, taraflar arasında başvuranların ceza mahkûmiyetlerinin yasal bir dayanağı olduğu konusunda bir ihtilaf bulunmadığını belirtmektedir. Mahkeme ayrıca, Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun 231. maddesinin,

başvuranlara verilen kararların açıklanmasının ertelenmesi için yasal dayanak sağladığını ve bunun mevcut davaya bir müdahale teşkil ettiğini gözlemlemektedir (bkz. yukarıdaki 2. paragraf).

30. Mahkeme, Durukan ve Birol davasında (yukarıda anılan, §§ 66-67), kararların açıklanmasının ertelenmesini öngören Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun 231. maddesinin, Sözleşme ile güvence altına alınan hakların kamu makamları tarafından keyfi olarak ihlal edilmesine karşı gerekli korumayı sağlamadığına daha önce karar verdiğini belirtmektedir. Mevcut başvurular, bu sonuçtan sapmayı haklı çıkaracak herhangi bir özel özellik sunmamaktadır. Kararlarının açıklanmasının ertelenmesiyle başvuruların ifade özgürlüğü haklarına yapılan müdahale, Sözleşme'nin 10. maddesinin 2. fıkrası uyarınca "kanunla öngörülmemiştir".

31. Dolayısıyla, Sözleşme'nin 10. maddesi ihlal edilmiştir.

SÖZLEŞME'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

32. Başvuranlar, maddi ve manevi tazminatın yanı sıra yerel mahkemeler ve Mahkeme önünde yapılan masraf ve giderler için çeşitli tutarlar talep etmişlerdir.

33. Maddi tazminat konusunda, bazı başvuranlar, itiraz edilen tedbirler sonucunda maddi kayıplar yaşadıklarını ileri sürmüşlerdir; daha sonra tutuklanma (işsizliğe, işten çıkarılmaya veya işten çıkarılmaya yol açan), seyahat yasağı ve popüler bir sosyal medya hesabının kaybı gibi başka sonuçların ortaya çıktığını eklemişlerdir. Bu bağlamda, 1.000 ila 1 milyon avro (EUR) arasında değişen tutarlar talep etmişler veya tutarı belirtmemişlerdir.

34. Manevi tazminat konusunda ise, kendilerine karşı açılan davalar sonucunda sıkıntı yaşadıklarını ileri sürmüşlerdir. Ekli tabloda belirtilen tutarları talep etmişlerdir. 35. Masraf ve giderler konusunda, ekteki tabloda belirtilen tutarları talep etmişler ve tabloda belirtilen çeşitli destekleyici belgeleri sunmuşlardır.

36. Hükümet, başvuranların maddi tazminat taleplerinin asılsız, aşırı ve mevcut davanın konusuyla ilgisiz olduğunu ileri sürmüştür. Ayrıca, başvuranların maddi ve manevi tazminat talepleri ile iddia edilen ihlal arasında nedensel bir bağ olmadığını ileri sürmüştür. Ayrıca, başvuranların manevi tazminat taleplerinin asılsız ve aşırı olduğunu ve Mahkeme tarafından benzer davalarda hükmedilen miktarlara karşılık gelmediğini ileri sürmüştür. Son olarak, Hükümet, başvuranların masraf ve gider taleplerini destekleyen geçerli veya ikna edici belgeler sunmadıklarını ileri sürmüştür. 37. Mahkeme, tespit edilen ihlal ile iddia edilen maddi tazminat arasında herhangi bir nedensel bağ tespit etmemiştir. Bu nedenle, bu başlık altındaki talepleri reddetmektedir. 38. Manevi zarar bakımından, davanın koşullarını göz önünde bulundurarak Mahkeme, 34741/22, 35226/22, 41926/22, 42304/22, 51140/22, 16831/23 ve 20978/23 numaralı başvurulardaki, öngörülen süre içinde görüşlerini sunmayan başvuruçular hariç, her başvuruçuya bu başlık altında 2.000 Avro ve ayrıca tahsil edilebilecek her türlü verginin ödenmesine karar vermiştir (bkz. yukarıda anılan Durukan ve Birol, § 73).

39. Mahkeme, elindeki belgeleri göz önünde bulundurarak, masraf ve giderler konusunda, destekleyici belgeler sunan başvuranlara, ekteki tabloda belirtilen tutarları, kendilerine yansıtılabilecek her türlü vergiyle birlikte ödemeyi makul bulur ve kalan talepleri reddeder.

BU NEDENLERLE, MAHKEME, OYBİRLİĞİYLE,

1. Başvuruların birleştirilmesine karar verir;
2. Sözleşme'nin 10. Maddesi kapsamındaki şikayetleri kabul edilebilir bulur;
3. Sözleşme'nin 10. Maddesi'nin ihlal edildiğine karar verir;
4.
  - (a) Davalı Devlet'in, ödeme tarihinde geçerli olan kur üzerinden davalı Devlet'in para birimine çevrilmek üzere, üç ay içinde aşağıdaki tutarları ödemesine karar verir:
    - (i) 34741/22, 35226/22, 41926/22, 42304/22, 51140/22, 16831/23 ve 20978/23 numaralı başvurulardaki başvuru sahipleri hariç olmak üzere her başvuru sahibine, manevi zararlar için 2.000 Avro (iki bin Avro) artı tahakkuk ettirilebilecek her türlü vergi; ve
    - (ii) ekteki tabloda belirtilen tutarlar artı başvuru sahiplerine masraf ve giderler için tahakkuk ettirilebilecek her türlü vergi; (b) yukarıda belirtilen üç ayın bitiminden ödeme tarihine kadar, yukarıdaki tutarlar üzerinden, temerrüt döneminde Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi faiz oranına üç yüzde puanı eklenerek basit faiz ödenecektir; 5. Başvuranların adil tazmin talebinin geri kalanını reddeder.

İngilizce olarak düzenlenmiş ve Mahkeme Kuralları'nın 77. Maddesinin 2. ve 3. paragrafları uyarınca 14 Ekim 2025 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

**Dorothee von
Deputy Registrar**

**Arnim Jovan Ilievski
President**